

Мука свих наших мука јесте та што величамо форму а зазиремо од суштине.

Ево сам се безмало до коске посвађао са дивном и драгом пријатељицом кад сам јој, мислећи све најбоље, рекао да ће бити сјајна домаћица.

Заиста дивна и драга девојка, величанствене ширине духа и срца, но удави се у барици форме убеђена да ниподаштавам њена постигнућа и да сам силно против “еманципације” жена, иако ме одлично познаје!

Управо је та проклета форма учинила да презремо суштину, а шта су суштина, врлина и благослов до жени бити-домаћица?!

Расрчанила се подвikuјући како јој не пада на ум да живот проведе крај шпорета и над судопером, поједностављујући до бесмисла и гађења то јеванђеље сабрано у тој једној речи вредној постојања- домаћица!

Уз све титуле, звања и знања моја се мајка, рецимо, највише поносили звањем домаћице, баш као и њена мајка, мајка њене мајке и тако од постања наовамо, но...

Супруга такође.

Откуд то да је домаћица слуга шпорета и судопере?!

Откуд то да је било ко у породици некоме слуга?!

За мене је породица једно дивно и врло манастирско братство и сестринство.

Ту смо на радост и послушање једни другима, а не на муци што се једни другима одазивамо у помоћ!

Шта је жена ако није дом?!

Шта је дом без женскога гласа у њему до тамница?!

Кућа могу бити било која четири зида, а дом и на ливади ако на сред те ливаде ко стожина стоји домаћица!

Ко врба, ко липа, ко јаблан о који се небо свеже да одмори...

Откад је то домаћин похвала а домаћица погрда?!

Ко је слава наших победа и утеха сваког пораза до домаћица?!

Шта су домаћице до врхови наших Кајмакчалана...

Шта је уопште еманципација жене?

Једнакост са нама?

Да ли се једнакошћу издигла из обесправљености или пристала на просечност?!

Лично, ни са једном се женом не могу ставити у раван и жао ми је да се и једна осећа “еманципованијом” у равни са мном.

Са било ким од нас, јер велики смо, дични и часни колико су такви домови из којих смо, а шта је дом до- домаћица!

И шта су то каријере него пусто робовање амбицијама, и остају ли за нама копренасте титуле или бедеме дома?

Није домаћица она што свије питу већ огњиште у славу Господа, ње и домаћина.

Нисмо потомци лудака што су улуду пострадали већ јунака који су знали да смрћу утврђују бедеме домова!

Није домаћица у црнини била убога сиротица но каднило крај иконе, најречитија победа живота над смрћу, распеће и вечно васкрснуће.

Дивно је пострадали за Србију док год знаш да има ко живети за њу!

Лако је певати о дому док год знаш да и дом пева...

Величанствено је бити Србин јер шта је Србин до потомак и предак Српкиња, домаћица!

Шта је књига без корица то је Србија без домаћица!

Нека су све мудрости овог шара Божијег исписане на тим страницама и лахор ће их разбацати ко ништавно суво лишће да им није корица...

Кад смо то толико огрезли у форму а одбегли од суштине?!

Било која четири зида можемо звати кућом, ал само је једно крштено домом.

Зидови се сруше а о дом се и векови леме, јер шта су векови наспрам вечних задужбина највећих неимара српства- домаћица!

(Два у један)